

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně L.B.**, zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malická 11, **proti žalované Západočeské univerzitě v Plzni**, se sídlem Plzeň, Univerzitní 8, **o žalobě proti rozhodnutí rektorky žalované ze dne 6.8.2014, č.j. ZCU 024861/2014,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí rektorky žalované ze dne 6.8.2014, č.j. ZCU 024861/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí děkanky Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 11.6.2014, č.j. ZCU/17465/2014/B (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že „dle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen zákon o vysokých školách) a v souladu s ust. čl. 65 odst. 1 písm. f) Studijního a zkušebního řádu v platném znění (dále jen studijní a

zkušební řád) se studium L.B., bytem ...ve studijním programu Učitelství pro střední školy, studijní obor český jazyk – německý jazyk ukončuje“.

II.

Žaloba.

Žalobkyně s odkazem na § 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách namítala, že se její [státní závěrečná] zkouška [z předmětu Německý jazyk a literatura s didaktikou] nekonala za podmínek stanovených studijním programem. Žalobkyně uvedla, že dle čl. 7 odst. 1 studijního a zkušebního řádu je každý předmět charakterizován svým sylabem, který blíže vymezuje zejména cíle předmětu, výstupy z učení, obsah předmětu, vyučovací a hodnotící metody, podmínky pro splnění předmětu, doporučenou studijní literaturu, vyučující předměty, doporučené předcházející znalosti a předměty. Čl. 8 odst. 1 studijního a zkušebního řádu dále stanoví, že garant předmětu zveřejní v elektronickém informačním systému Západočeské univerzity v Plzni nejpozději do zahájení výuky v semestru program předmětu, který v souladu se sylabem předmětu obsahuje zejména stručný přehled látky s rámcovým časovým rozvržením a požadavky na studenta v průběhu semestru, podmínky, případně rámcové podmínky, charakteristiku konání zkoušky, je-li předmět zakončen zkouškou; podmínky pro udělení zápočtu stanoví tak, aby mohly být plněny průběžně především v období výuky předmětu. Pedagogická fakulta, respektive její katedra německého jazyka, dle žalobkyně v souladu s výše uvedeným připravila dvouletý magisterský studijní program německého jazyka. Žalobkyně upozornila, že tento studijní program není navazujícím studiem na bakalářské studium německého jazyka a že byl tedy v době, kdy do něj byla žalobkyně přijata, pouze dvouletý. Státní závěrečná zkouška z německého jazyka se na této katedře skládá ze tří částí, a to z didaktiky, z německé literatury a z německé jazykovědy. Při přípravě otázek z části německé literatury se bohužel projevila nekompetentnost pedagogů tím, že katedra německého jazyka připravila seznam otázek, který obsahoval z větší části okruhy, jež byly předmětem bakalářského studijního programu německého jazyka, který žalobkyně před tím ani nestudovala, tj. jiného studijního oboru v jiném studijním programu než magisterském. Po vyjádřeném nesouhlasu studentů zůstalo ke státní závěrečné zkoušce 9 otázek, které odpovídaly magisterskému studijnímu programu. Oproti tomu ohledně části německé jazykovědy katedra německého jazyka připravila celkem 26 otázek, z nichž pouze 2 otázky byly pedagogy pedagogické fakulty probírány se studenty v magisterském programu, zatímco převážná většina z nich odpovídala výuce bakalářského studijního programu, který nekoresponduje s výukou oboru, který žalobkyně navštěvovala. Na tento rozpor mezi zkušebními otázkami a náplní magisterského studia upozornil žalovanou také otec žalobkyně, pan M.B., dopisem ze dne 30.6.2014. Na tento dopis reagoval svým sdělením ze dne 11.7.2014 Doc. PaedDr. J.D. Ph.D., prorektor pro studijní a pedagogickou činnost Západočeské univerzity v Plzni, který přislíbil stížnost žalobkyně prošetřit a vyřídit ji. S ohledem na skutečnost, že otec žalobkyně již neobdržel další samostatnou odpověď od žalované, resp. od Doc. PaedDr. D., Ph.D., považoval napadené rozhodnutí žalované za způsob vyřízení také jeho dopisu. Podle žalobkyně tedy žalované za podklad pro vydání jejího rozhodnutí sloužil také shora uvedený dopis jejího otce ze dne 30.6.2014. Žalobkyně dále uvedla, že již v průběhu studia pozorovala, že někteří pedagogové zaujíмали kladný postoj k těm studentům, kteří u nich absolvovali jednooborový studijní program bakalářského studia v oboru německý jazyk, zatímco ostatním studentům dávali najevo, že s úspěšným ukončením studia by neměli počítat. Znevýhodňování studentů, kteří u těchto pedagogů doposud

nestudovali, by bylo dle žalobkyně nutné považovat za jednání zcela neprofesionální, kteréžto jednání není pouze neakceptovatelné, ale představuje zřejmě i porušení etického kodexu akademického pracovníka. Žalobkyně je toho názoru, že z výkladu výše uvedených ustanovení zákona o vysokých školách a studijního a zkušebního řádu jednoznačně vyplývá, že předmětné státní závěrečné zkoušky neprobíhaly v jejím případě podle podmínek studijního programu, neboť obsah otázek se nekryl s předmětem příslušného magisterského studijního programu. K tomu žalobkyně připomněla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2009 sp. zn. 9 As 1/2009, ve kterém soud konstatuje nemožnost soudně přezkoumávat hodnocení státní závěrečné zkoušky, avšak zdůraznil právo studenta na to, aby daná zkouška proběhla za podmínek stanovených studijním programem. Dle žalobkyně v jejím případě tvořilo téměř 81% zkouškových otázek předmět bakalářského studijního programu, nikoliv předmětného magisterského studijního programu, což značí minimální šanci na úspěch u zkoušky pro studenta, který příslušný bakalářský studijní program neabsolvoval. V tomto smyslu se předmětná státní závěrečná zkouška nekonala za podmínek stanovených magisterským studijním programem, jak je žalobkyni zaručeno v § 62 odst. 1 písm. d) vysokoškolského zákona. Závěrem své žaloby žalobkyně vyslovila domněnku, že ti, kteří sestavili magisterský studijní program na katedře německého jazyka, který byl následně žalobkyni a ostatním studentům magisterského studijního programu katedrou nabídnut ke studiu, museli předem vědět, že úspěšné ukončení studia na pedagogické fakultě je u studentů, kteří nestudovali v předchozím studiu bakalářský studijní program - obor německý jazyk, vážně ohroženo. Studijní program byl sestaven výhradně pro studenty, kteří již na katedře německého jazyka pedagogické fakulty studovali v bakalářském studiu. Žalobkyni není znám jediný případ, ve kterém by student, který se přihlásil v magisterském studijním programu nově na katedru německého jazyka, tento studijní program dokončil.

III.

Vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že dle § 46 odst. 2 zákona o vysokých školách magisterský studijní program navazuje na bakalářský studijní program; standardní doba tohoto studia je nejméně jeden a nejvýše tři roky. V případech, kdy to vyžaduje charakter studijního programu, může být udělena akreditace magisterskému studijnímu programu, který nenavazuje na bakalářský studijní program; v tomto případě je standardní doba studia nejméně čtyři a nejvýše šest roků. Magisterský studijní program Učitelství pro střední školy, studijní obor český jazyk - německý jazyk, který si žalobkyně zvolila, je v souladu s § 46 odst. 2 zákona o vysokých školách magisterským studijním programem navazujícím na bakalářský studijní program, neboť tomuto magisterskému studijnímu programu byla udělena akreditace jako navazujícímu magisterskému studijnímu programu, jehož standardní doba studia činí 2 roky. Žalobkyně absolvovala bakalářský studijní program Učitelství českého jazyka pro střední školy na Fakultě pedagogické Západočeské univerzity v Plzni, přičemž studijní plán tohoto studijního programu je koncipován tak, aby se student, který má zájem pokračovat v navazujícím magisterském studijním programu učitelského oboru, mohl řádně připravit i na druhý obor učitelské dvojkombinace. Žalobkyně se hlásila do navazujícího magisterského studijního programu s aprobací, která se však neshodovala s aprobací bakalářského studijního programu, který již absolvovala. Žalobkyně tak mohla předpokládat, že pro ni studium v navazujícím magisterském studijním programu bude náročnější, přesto si sama tento navazující

magisterský studijní program zvolila. Žalovaná dále uvedla, že sama žalobkyně v žalobním návrhu uvádí, že veškeré formální náležitosti, které musí být vymezeny v souladu s čl. 7 odst. 1 studijního a zkušebního řádu v sylabu předmětu, byly splněny a tyto byly žalovanou zveřejněny. V průběhu svého studia žalobkyně nikdy nenamítala nerovnost podmínek pro splnění státní závěrečné zkoušky z předmětu německý jazyk s didaktikou, když takto učinila až při podání žalobního návrhu. Žalovaná dále uvedla, že v oblasti státní závěrečné zkoušky z didaktiky a německé literatury se týkají všechny zkušební okruhy jen předmětů z navazujícího magisterského studijního programu. Do oblasti jazykovědy, jejíž znalosti jsou pro učitelskou praxi klíčové, jsou ve zkoušce zahrnuty i některé poznatky gramatické, které se sice přímo v navazujícím magisterském studiu nevyučují, tyto jsou ale naprostým základem a prolínají všemi jazykovědnými předměty navazujícího magisterského studia. Tím, že student projde přijímacími zkouškami do navazujícího magisterského studijního programu, prokazuje, že ovládá látku bakalářského studijního programu, tudíž by tyto základní znalosti německého jazyka pro něho neměly být problémem. Studenti, kteří neabsolvovali bakalářský studijní program německého jazyka, jsou navíc ihned při zahájení studia v navazujícím magisterském studijním programu seznámeni s tím, jaká úroveň znalostí německého jazyka je požadována pro jeho úspěšné dokončení, a k tomuto je jim sděleno, jakým způsobem mohou požadované úrovně dosáhnout (doporučena literatura, konzultace, studijní nebo jazykový pobyt, letní škola, apod.). Rovněž žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2009, č.j. 9 As 1/2009-141, uvedla, že klasifikace státní závěrečné zkoušky je výsledkem hodnocení vědomostí studenta, které náleží pouze zkušební komisi a nepodléhá soudnímu přezkumu. Soudní přezkum může spočívat pouze v dodržení podmínek stanovených pro konání státní zkoušky právními či studijními předpisy, nikoli v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při samotném výkonu zkoušky a tomu odpovídajícího ohodnocení ze strany zkoušejících. V daném případě však nebylo shledáno jakékoli porušení studijního a zkušebního řádu. K námitce žalobkyně, že uvedený navazující magisterský studijní program na Katedře německého jazyka zatím nedokončil žádný student, který by nestudoval německý jazyk na Katedře německého jazyka v bakalářském studijním programu, žalovaná uvedla, že takové tvrzení je nepravdivé. Z vyjádření děkanky Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni ze dne 16.9.2014 založeného ve spisu bylo zjištěno, že v navazujícím magisterském studijním programu na Katedře německého jazyka pokračovala a studium úspěšně ukončila například i řada absolventů bakalářských studijních programů Fakulty filozofické Západočeské univerzity v Plzni, mezi nimiž byli i studenti, kteří v předchozím studiu nestudovali žádný bakalářský studijní program zaměřený na německý jazyk. Žalovaná je tedy s ohledem na uvedené skutečnosti přesvědčena, že žalobkyně nebyla nikterak při konání státní závěrečné zkoušky z německého jazyka zkrácena na svých právech, když v rámci přezkumného řízení nebylo rektorkou zjištěno jakékoli porušení studijního a zkušebního řádu a zkouška tak byla konána řádně. V rámci přezkumného řízení bylo zachováno právo žalobkyně na spravedlivý proces, když rektorka vzala v potaz veškeré pro rozhodnutí podstatné důkazy a v rámci rozhodnutí se vypořádala s veškerými argumenty žalobkyně.

IV.

Replika žalobkyně.

Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalované k žalobě uvedla, že z vyjádření žalované může souhlasit pouze s názorem, že hodnocení vědomostí studenta náleží pouze

zkušební komisi a nepodléhá soudnímu přezkumu. Soudní přezkum může jistě spočívat pouze v dodržení podmínek stanovených pro konání státní zkoušky právními či studijními předpisy, nikoli v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při samotném výkonu zkoušky. Žalobkyně však nesouhlasila s tvrzením žalované, že v případě žalobkyně nedošlo porušení studijního a zkušebního řádu. K vyjádření žalované, že si žalobkyně sama zvolila navazující magisterský program Učitelství pro střední školy, obor český jazyk - německý jazyk, žalobkyně uvedla, že neměla jinou možnost, než si vybrat tento obor, aby mohla navázat na svůj úspěšně ukončený bakalářský program „Český jazyk se zaměřením na vzdělávání“. S ohledem na nabídku Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni byla žalobkyně nucena si vybrat v magisterském programu jeden z programů, který ale vždy obsahoval studium kromě českého jazyka ještě dalšího oboru (například český jazyk a německý jazyk, nebo český jazyk a občanská výchova), který žalobkyně v bakalářském programu nestudovala. V téže době nebyl k dispozici samostatný obor učitelství českého jazyka pro střední školy navazujícího magisterského programu, kterým by mohla navázat na výše uvedený bakalářský program. V současnosti si musí student Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni již v rámci bakalářského studijního programu vybrat dva obory a ty pak shodně studuje i v magisterském studiu. Žalobkyně dále zmínila, že žalovaná uvádí, že předmětnému magisterskému studijnímu programu byla udělena akreditace jako navazujícímu magisterskému studijnímu programu, jehož standardní doba studia činí 2 roky. Následně však sama žalovaná uvádí, že tento navazující magisterský studijní program s aprobační se neshoduje s aprobační výše uvedeného bakalářského studijního programu. Žalobkyně má za to, že má-li být magisterský studijní program navazující dle § 46 odst. 2 zákona o vysokých školách, musí se jeho aprobace shodovat také s aprobační bakalářského studijního programu, na který má navazovat. Předmětný magisterský studijní program není navazujícím studiem na bakalářské studium německého jazyka a byl v době, kdy do něj byla žalobkyně přijata, pouze dvouletý. Tento studijní program je tedy koncipován jako navazující studium na bakalářské studium českého jazyka. Není tedy možné, aby více jak dvě třetiny zkouškových otázek z německého jazyka neodpovídaly předmětu magisterského studijního programu, ale předmětu bakalářského studijního programu, i díky tomu, že na tento studijní program magisterský studijní program nijak nenavazoval. K tvrzení žalované, že do oblasti jazykovědy jsou ve zkoušce zahrnuty i některé poznatky gramatické, které se přímo v navazujícím magisterském studiu nevyučují, ale jsou naprostým základem, žalobkyně uvedla, že zkouškové otázky nemají směřovat na znalosti získané z jiných studijních programů, ale na znalosti získané v daném studijním programu, kterého se zkouška týká. Jestliže tedy 81% zkouškových otázek nebylo nijak probíráno v daném studijním programu, je neakceptovatelné, aby byl tento rozsah předmětem zkoušky.

V.

Další replika žalobkyně.

Žalobkyně uvedla, že z vyjádření děkanky (správně: rektorky), že dle zákona o vysokých školách je magisterský program navazujícím studiem na studijní program bakalářský a že trvá jeden až tři roky, případně, že akreditace může být udělena magisterskému studijnímu programu, který nenavazuje na bakalářský studijní program, v tomto případě je však minimální doba studia 4 roky, nejvýše 6 roků, je zřejmé, že fakulta jednoznačně vědomě pochybila a pochybila i akreditační komise, která přehlédla při udělování akreditace tomuto studijnímu programu nesoulad s tímto bodem zákona. Na

bakalářský studijní program „Český jazyk s didaktikou“ totiž navazuje magisterský studijní program „Český a německý jazyk s didaktikou“. Dle žalobkyně samotná fakulta tuto chybu zjistila a hned v následujícím roce již takto koncipované studijní obory nebyly fakultou nabízeny. Studenti nastupující do dalšího ročníku studia po ročníku, do kterého docházela žalobkyně, již navštěvovali bakalářský program obsahující dva sloupce (například český jazyk a německý jazyk). Fakulta sama z předmětu německá literatura po protestech studentů z původně připraveného seznamu otázek ke státní závěrečné zkoušce z německého jazyka vyřadila ty otázky, které byly předmětem studijního programu bakalářského studia německého jazyka. Nakonec po protestech studentů zůstalo ke státní závěrečné zkoušce 9 otázek ze studijního programu probíraného v magisterském studiu a 17 jich bylo vyřazeno. Proč tedy fakulta zde chybu přiznala a netrvala na původním seznamu otázek, když ve vyjádření k žalobě uvádí, že studenti navštěvující pouze dvouletý magisterský program bez předchozího studia německého jazyka v bakalářském programu mohli předpokládat, že studium bude náročnější. Pak by ze strany fakulty bylo správné, aby i v tomto předmětu trvala na původně sestaveném seznamu 27 zkušebních otázek. Pokud tedy fakulta zjistila, že studijní program v přechodu na systém bakalářského a magisterského studia byl sestaven chybně a v nesouladu se zákonem, měla férově svojí chybu přiznat a vytvořit takto postiženým studentům takové podmínky, aby mohli minimálně skládat závěrečné zkoušky z otázek, které korespondovaly s takto „zpatlaným“ studijním programem. K vyjádření žalované stran skutečnosti, že žalobkyně absolvovala bakalářský studijní program Český jazyk se zaměřením na vzdělávání, žalobkyně uvedla, že v názvu ani sylabu tohoto studijního programu není nikde ani zmínka o studiu německého jazyka. Samozřejmě, že si studenti v rámci studia mohou na Západočeské univerzitě v Plzni do svého studijního programu zapsat libovolné jiné studijní předměty, tedy i předměty na katedře německého jazyka. Tato možnost volby jiných dalších předmětů však nenaplnuje literu zákona o magisterském studiu jako navazujícím na studium bakalářské. Žalobkyně z německého jazyka neskládala po bakalářském studiu ani závěrečnou zkoušku, tak jak zde může být řeč o navazujícím studiu? Žalobkyně dále namítala, že neměla možnost studovat v souladu se zákonem o vysokých školách § 46 odst. 2, protože nemohla po úspěšném absolvování bakalářského studijního programu Český jazyk se zaměřením na vzdělávání studovat v navazujícím magisterském studiu pouze český jazyk, ale v rozporu s tímto zákonem si musela přibrat druhý studijní předmět, který v bakalářském studijním programu nevystudovala a nesložila z něj závěrečnou bakalářskou zkoušku. Je pravdou, že kdyby si zvolila jinou „jednodušší“ kombinaci studia, například studium českého jazyka a občanské výchovy, mohla být úspěšnější a magisterské studium dokončit. To však nemá s žalovanou porušením zákona o vysokých školách nic společného. Žalobkyně dále připustila, že nikdy nenamítala nerovnost podmínek pro splnění státní závěrečné zkoušky z předmětu německý jazyk s didaktikou. Bylo tomu proto, že k tomu nikdy neměla důvod, neboť po dobu studia na magisterském studiu německého jazyka nikdy nezaznamenala, že přednášenému studiu nerozumí nebo ho nezvládá. V průběhu dvouletého studia německého jazyka bez výrazných problémů získala všechny potřebné kredity a zápočty - celkem 6 zkoušek a 13 zápočtů. Z nich kromě dvou uspěla vždy v prvním termínu. Dva získala napodruhé. K této situaci došlo z důvodu, že zkoušející vyžadovala odpověď na doplňující otázku nesouvisející s vybraným tématem. K vyjádření žalované, které se týká zkušebních okruhů předmětné státní závěrečné zkoušky, žalobkyně uvedla toto: „Ano, zkušební okruhy z literatury, jak jsem již uvedla výše, byly po intervenci studujících rapidně kráceny o 66%, obor didaktika nebyl součástí bakalářského studia vůbec. Dále zde děkanka přiznala, že v oblasti jazykovědy seznam zkušebních otázek nekorresponduje s obsahem studijního

programu. Dovoluji si zde však oponovat, že obsah otázek, který není zahrnut ve studijním programu magisterského studia, se výhradně týká pouze základních gramatických znalostí. Tento náš rozpor v tvrzení by však musel, pokud by toho bylo třeba, posoudit nezávislý znalec.“ Dále k tomuto žalobkyně sdělila, že fakulta připravila celkem 26 otázek, ze kterých studenty zkoušela. Z těchto otázek byly v magisterském studiu dle žalobkyně probírány tyto: V povinném předmětu KNJ/FRID - Gramatika textu - otázka 7. V povinně volitelném předmětu KNJ/FRID – Frazeologie a idiomatika - otázka 2.5. V povinně volitelném předmětu KNJ/VYN - Vývoj německého jazyka - otázka 1.2. V povinně volitelném předmětu KNJ/PDNZ - Přehled dějin německy mluvících zemí - otázka 1.2. V povinném předmětu KNJ/VAR - Varianty německého jazyka - otázka 2.2. částečně Ve volitelném předmětu KNJ/VTN - Vývojové tendence současného německého jazyka - otázka 1.3. To znamená všeho všudy 5 otázek. Žalobkyni nepřipadalo správné a ani normální zkoušet studenty z 81% z učiva, které není předmětem studijního programu. Tento dramatický rozdíl mezi probíraným učivem a seznamem zkušebních otázek navíc dle žalobkyně vede k zamyšlení, co vůbec učil pedagogický sbor studenty magisterského studia. Jaká je produktivita pedagogické práce pedagogů, kteří učí studenty být dobrými pedagogy. A je vůbec takováto fakulta pro náš stát a daňové poplatníky potřebná? Tito pedagogové nejsou nijak motivováni vykonávat kvalitně a náročně vůči sobě pedagogickou práci. Pro ně je podstatné pouze to, aby na fakultu docházelo tolik studujících, aby se naplnil rozpočet fakulty a „bylo na výplatu“. Proto ani na studenty během studia nekladou výrazné požadavky - je škoda, aby školu ukončili dříve, když z jejich počtu plynou příjmy do rozpočtu. Jak tito studenti skončí na závěr studia je jim sobecky naprosto jedno, svůj úkol splnili. Jinak samozřejmě vehementně doporučují studentům, aby pouze na závěr studia požadované znalosti získali jinak a nejlépe i jinde. Ke zpochybňování základních znalostí v oblasti jazykovědy u své osoby žalobkyně uvedla, že po ukončení studia získala zaměstnání vítězstvím v konkurzu u české pobočky německé firmy IHRO Transport & Logistik, s.r.o. Její náplní práce zde byla především komunikace v německém jazyce. Po přestěhování do Plzně byla vybrána z několika uchazečů a získala zaměstnání u firmy ADP EMPLOYER, a.s., kde opět pracuje výhradně pro německé klienty. Ke svému žalobnímu tvrzení, že jí není znám jediný případ, kdy by student z totožného ročníku v období mého studia v bakalářském studiu nenavštěvující katedru německého jazyka, magisterské studium na této katedře dokončil, žalobkyně doplnila, že samozřejmě nemá přístup k osobním údajům jiných studentů. Většina studentů studujících v bakalářském studiu český jazyk si v navazujícím magisterském studiu vybrala druhý předmět jiný než německý jazyk. Dle žalobkyně by možná v rozhodování soudu pomohlo, kdyby strana žalovaná doložila soudu kompletní seznam studentů studujících s žalobkyní ve shodném ročníku na pedagogické fakultě bakalářské studium jiné než německý jazyk a těch, kteří poté studovali německý jazyk v magisterském studiu, s průběhem jejich studia a s doložením výsledků státních závěrečných zkoušek z německého jazyka. Je velmi pravděpodobné, že se nakonec prokáže pravdivost jejího tvrzení, v kombinaci Učitelství pro český a německý jazyk určitě. Žalobkyni je znám příběh studentky D.K., která studium na katedře NJ po prvním ročníku vzdala a studentky V.V., která odešla přímo ze státní závěrečné zkoušky. Na filozofické fakultě je katedra germanistiky a slavistiky nabízející studium německého jazyka. Studenti z filozofické fakulty již tedy měli státní závěrečnou zkoušku z německého jazyka v bakalářském studiu. Okruhy státní závěrečné zkoušky bakalářského studia na Fakultě filozofické jsou téměř totožné s okruhy státní závěrečné zkoušky na Fakultě pedagogické magisterského studia z německé jazykovědy. To je s přípravou studentů Fakulty pedagogické, kteří nestudovali v bakalářském studiu německý jazyk, nesrovnatelné.

VI.

Další vyjádření žalované.

Žalovaná ve své duplice uvedla, že žalobkyně opakovaně namítá, že jí absolvovaný bakalářský studijní program se neshoduje v aprobaci s navazujícím magisterským studijním programem, neboť ten zahrnuje navíc aprobaci na německý jazyk. Žalovaná tuto skutečnost nepopírá, nicméně ta nemůže být důvodem pro změnu rozhodnutí o ukončení studia. Magisterský studijní program, který žalobkyně studovala, byl navazujícím studijním programem, bez ohledu na skutečnost, že se aprobaci neshodoval s jí vystudovaným bakalářským studijním programem. Dle § 49 odst. 1 zákona o vysokých školách platí, že vysoká škola nebo fakulta může stanovit jako podmínku přijetí ke studiu v případě magisterského studijního programu, který navazuje na bakalářský studijní program, též podmínky týkající se příbuznosti studijních oborů nebo počtů kreditů získaných během studia ve vybraných typech předmětů. Z daného ustanovení tedy vyplývá, že zákonodárce počítal s tím, že pokud vysoká škola nestanoví jinak, budou se moci do navazujícího studijního programu hlásit i absolventi studijních oborů, které nejsou příbuzné s navazujícím magisterským programem, tak jako se stalo v případě žalobkyně. Dle žalované si je třeba uvědomit, že to, zda se jedná o navazující studijní program, určuje akreditace, nikoli samotný obsah studijního programu. Je na vysoké škole, o jakou akreditaci požádá, vysoká škola totiž určuje svou nabídku studijních programů, oborů. Účelem členění studia na bakalářské a magisterské navazující studijní programy je umožnit vyšší míru prostupnosti studia, tzn. umožnit absolventům bakalářských studijních programů s technickým zaměřením pokračovat ve studiu v navazujícím magisterském programu humanitního zaměření. Žalobkyně tedy měla s ohledem na skutečnost, že v rámci bakalářského studia nestudovala aprobaci na německý jazyk, zvážit své možnosti v daném navazujícím studiu a taktéž zvážit jinou kombinaci předmětů. Žalobkyni nikdo nenutil, aby se do navazujícího studia hlásila, pokud jí fakultou stanové kombinace aprobací nevyhovovaly. Zákon o vysokých školách nestanoví vysoké škole za povinnost akreditovat ke každému bakalářskému studijnímu programu totožný navazující magisterský program. Skutečnost, zda na určitý bakalářský studijní program navazuje co do odbornosti magisterský studijní program či nikoli, musí zvážit uchazeč při svém rozhodování o studiu. K námitce žalobkyně, že zkušební otázky státní závěrečné zkoušky v oblasti jazykovědy nekorespondovaly s tím, co bylo předmětem výuky, když v rámci magisterského studia bylo probráno pouze pět zkušebních otázek, žalovaná uvedla, že přikládá přehled otázek z okruhu jazykovědy vypracovaný Katedrou německého jazyka Fakulty pedagogické spolu s uvedením, v jakých předmětech byla daná látka probírána. Z přehledu je zřejmé, že všechno učivo zahrnuté v jednotlivých otázkách bylo probráno v rámci konkrétních předmětů. Obsah otázek tedy nebyl nad rámec výuky. Žalobkyně si vylosovala dvě otázky, přičemž si mohla následně vybrat, z které z těchto dvou otázek bude zkoušena. Přístup fakulty byl tedy vstřícný a rozhodně neodpovídal tomu, co žalobkyně naznačuje ve svém vyjádření ze dne 29.11.2014. To, že žalobkyně neuspěla až u státní závěrečné zkoušky, nedokládá, že by pracovníci fakulty nevykonávali svou práci odpovědně a kvalitně. Žalovaná dále sdělila, že další nařčení žalobkyně týkající se přístupu pracovníků fakulty nebude dále komentovat a přisuzuje je zklamání žalobkyně z neúspěšného studia, která spíše než aby hledala chybu na své straně, vytýká nesprávný přístup fakultě. Ani tvrzení žalobkyně, že po ukončení studia v rámci zaměstnání komunikuje v němčině, neznamená, že její znalosti odpovídají znalostem, které jsou vyžadovány pro absolvování magisterského

studijního programu učitelství pro střední školy, kdy je přirozeně po studentovi požadováno zvládnutí jazyka více do hloubky a ve vzájemných souvislostech.

VII.

Další replika žalobkyně.

Žalobkyně v další replice uvedla, že žalovaná ve svém vyjádření kromě jiného uvádí, že nepopírá, že se bakalářský studijní program neshoduje v aprobaci s navazujícím magisterským studijním programem, dále vysoká škola nebo fakulta si může stanovit jako podmínku pro přijetí ke studiu v případě magisterského studijního programu, který nenavazuje na bakalářský studijní program, týkající se příbuznosti studijních oborů nebo počtu kreditů ve vybraných typech předmětů. Dále, zda se jedná o navazující magisterský studijní program, určuje akreditace, nikoliv obsah studijního programu. Dále žalobkyně měla zvážit výběr navazujícího magisterského studijního programu, dále tvrdí, že není stanovena zákonná povinnost vysoké školy akreditovat ke každému bakalářskému studijnímu programu totožný navazující magisterský studijní program, dále všechno učivo zahrnuté ve zkušebních otázkách bylo probráno v rámci studia a konečně, že žalobkyně nebyla žalovanou nucena studovat předmětný studijní obor v rámci navazujícího magisterského studijního programu. Žalobkyně zaujímá následující stanovisko k vyjádření žalované. Žalobkyně i nadále trvá na tvrzení, které vyjádřila již ve svých předchozích stanoviscích, a to že navazující magisterský studijní program má v souladu s ust. § 46 odst. 2 vysokoškolského zákona navazovat na bakalářský studijní program. Žalovaná ve svém vyjádření připouští, že se bakalářský studijní program, ke kterému se žalobkyně přihlásila, neshoduje s aprobací bakalářského studijního programu, který žalobkyně úspěšně dokončila, tedy nenavazuje v souladu s ust. § 46 odst. 2 vysokoškolského zákona na bakalářský studijní program studovaný žalobkyní. Dle ustanovení § 45 zákona o vysokých školách je bakalářský studijní program zaměřen na přípravu ke studiu v navazujícím magisterském studijním programu. Žalobkyně shledává v tomto směru závažné pochybení žalované, když předmětný studijní obor navazujícího magisterského programu není navazujícím studiem na bakalářský studijní program, tedy studijní obor „Český jazyk se zaměřením na vzdělávání“. A lze se domnívat, že žalovaná si byla vědoma daného rozporu se zákonem o vysokých školách, neboť v roce 2008, tj. rok poté, co žalobkyně počala studium v bakalářském studijním programu, došlo k reformaci a odstranění uvedeného rozporu. Konkrétně student, který nastupoval na magisterské studium v roce 2010, v předcházejícím bakalářském studiu studoval pouze jeden „hlavní“ předmět, a to v případě žalobkyně český jazyk a v následném navazujícím magisterském dvouletém studiu byl nucen studovat dva hlavní předměty, například německý jazyk i přesto, že v bakalářském studijním programu druhý předmět vůbec nestudoval. K této nesrovnalosti došlo zejména z důvodu pochybení žalované, když v rozporu se zákonem o vysokých školách byl studentům tudíž i žalobkyni nabízen pouze studijní obor, navazujícího magisterského studia, jež nenavazuje na studijní obor „Český jazyk se zaměřením na vzdělávání“ bakalářského studijního programu. Shora uvedená reforma rozpor se zákonem o vysokých školách napravila, a to tak, že od roku 2008 nastupovali již studenti do bakalářského studijního programu, který byl sestaven z jednoho hlavního studijního předmětu a druhého povinného vedlejšího předmětu, čili studovali oba předměty, jak v rámci bakalářského studia, tak v rámci magisterského studia a nedocházelo tím k systémové nerovnosti jako v roce 2007 v případě žalobkyně. I přesto, že tato systémová chyba byla ze strany žalované v roce 2008 napravena, studenti nastupující již v roce 2007, mimo jiné také žalobkyně, jí byli nadále zatíženi, když v jejich případě jim nebylo umožněno

studovat bakalářský studijní program a následně magisterský studijní program, jejichž aprobace by byly ve vzájemné shodě. Nelze přehlédnout, že žádná ze studentek, které spolu s žalobkyní studovaly nejprve bakalářský studijní program, studijní obor „Český jazyk se zaměřením na vzdělání“, a následně navazující magisterský studijní program, studijní obor „Český jazyk - německý jazyk“, navazující magisterské studium nedokončila. Systémovou nerovností tak vznikl handicap studentů, kteří již v bakalářském studijním programu absolvovali jiný studijní obor než německý jazyk a zvýhodnění byli ti studenti, kteří naopak německý jazyk studovali již v bakalářském studijním programu. V souvislosti se státní závěrečnou zkouškou tento handicap měl následující projev. Státní závěrečná zkouška z německého jazyka se skládala z následujících předmětů: z didaktiky, z německé literatury, z německé jazykovědy. Didaktika byla studována pouze v předmětném navazujícím magisterském studijním programu a všichni studenti zde měli rovnou příležitost při studiu. K závěrečné zkoušce z německé literatury byl určen seznam 26 otázek, který ale obsahoval z větší části okruhy probírané v bakalářském studijním programu, který se zaměřoval na studium německého jazyka. Z nich nakonec po protestech studentů zůstalo ke státní závěrečné zkoušce 9 otázek ze studijního programu skutečně probíraného v magisterském studijním programu. U zkoušky z německé jazykovědy byla situace taková, že bylo připraveno celkem 26 otázek. Z těchto otázek však rovněž drtivá většina byla probírána pouze v bakalářském studijním programu, který se zaměřoval na studium německého jazyka. Z 26 otázek ke státní závěrečné zkoušce byly v magisterském studiu probírány tyto: z povinného předmětu - Gramatika textu - otázka č. 7, v povinně volitelném předmětu Frazeologie a idiomatika - otázka 2.5, v povinně volitelném předmětu - Vývoj německého jazyka - otázka 1.2, v povinně volitelném předmětu - Přehled dějin německy mluvících zemí - otázka 1.2, v povinném předmětu - Varianty německého jazyka - otázka č. 2.2. ale jen zčásti, Ve volitelném předmětu - Vývojové tendence současného německého jazyka - otázka č. 1.3. Z onoho vyplývá, že pouze 5 otázek byly vyučovány v průběhu navazujícího magisterského studijního programu. Zkušební komise tedy vědomě zkoušela studenty převážně, tedy vyjádřeno procenty 81% k celku, z učiva, které nebylo předmětem navazujícího magisterského studijního programu. Ačkoli to nemůže být předmětem soudního přezkumu, nelze nezmínit, že žalobkyně a s ní stejně postižení studenti se po příchodu na navazující magisterské studium na katedru německého jazyka od samého počátku setkávali s různými formami projevu opovrhování a šikanování ze strany Mgr. M.V. a Mgr. H.M. Tito studenti nebyli „jejich“ studenty z bakalářského studijního programu. Od samého počátku jim tyto pedagožky dávaly otevřeně najevo, že studium úspěšně nezakončí i přesto, že je samy vybraly v rámci přijímacího řízení. Přitom právě tito pracovníci jsou zodpovědní za náplň studijního programu a za to, že tento studijní program je realizovatelný. Žalobkyně se jen stěží může ubránit subjektivnímu pocitu, že také tito vysokoškolští učitelé nechali žalobkyni a ostatní studentky dva roky studovat předmětný studijní obor s velmi dobrými výsledky a na závěr studia je všechny i opakovaně zcela nezaslouženě nenechali prospět u státních závěrečných zkoušek. Aby na spor žalobkyně se žalovanou nebylo nahlíženo jako na spor studentky zklamané z neúspěšného studia, která nehledá chybu na své straně, s fakultou, která zvolila správný přístup, pokusí se žalobkyně popsat podrobněji okolnosti studia a průběhu závěrečné zkoušky. Žalobkyně navštěvovala Pedagogickou fakultu v bakalářském programu „Český jazyk se zaměřením na vzdělávání“ ve školních letech 2007-2010. Toto studium úspěšně dokončila. Následně pokračovala studiem českého jazyka v navazujícím magisterském studijním programu. Toto studium zakončila úspěšným složením státní závěrečné zkoušky z českého jazyka. Rovněž úspěšně dokončila a obhájila svoji diplomovou práci. Aprobaci

německého jazyka v rámci dvouletého magisterského studia absolvovala žalobkyně bez vážných problémů s váženým průměrem hodnocení všech zkoušek 2,0. Žalobkyně věděla, že i po úspěšném průběhu studia špatně připraveného magisterského studijního programu absolutně neví, co od ní bude u státní závěrečné zkoušky požadováno. Proto k první státní závěrečné zkoušce šla sice dle svého svědomí maximálně připravená, ale s očekáváním, že ji nejspíše nesloží. Pouze aby zjistila, co všechno by ještě měla ovládat. U zkoušky podle očekávání neuspěla, přestože během navazujícího magisterského studia docházela i na hodiny soukromého doučování ve snaze dohnat znalosti studentů bakalářského studia německého jazyka. Po celé školní prázdniny proto docházela na další doučování německého jazyka, aby byla co nejlépe připravena k dalšímu termínu státní závěrečné zkoušky. Při druhém termínu úspěšně složila část zkoušky německá literatura u čtyřčlenné zkušební komise ve složení Prof. Dr. H. S. M., CSc., Dr. Phil. C. T., Mgr. V. K. a Mgr. J. W., B.A. Část jazykověda absolvovala u tříčlenné zkušební komise ve složení Mgr. M.V., Mgr. H.M. a prof. PhDr. V.H., DrSc. Rovněž úspěšně. Zkoušku z didaktiky rovněž vykonávala u této zkušební komise i přesto, že tento předmět nikdo ze zkušební komise nevyučuje. Podle přesvědčení žalobkyně bylo pro některé osoby ze zkušební komise důležité pouze to, aby se na tuto část zkoušky nedostala před druhou zkušební komisí, ve které byla přítomna i vyučující, která tímto předmětem po celé dva roky žalobkyni vedla. To by mohlo totiž znamenat, že by žalobkyně zcela pravděpodobně státní závěrečnou zkoušku úspěšně dokončila. Bohužel tomuto nekorektnímu přístupu zkušební komise nebylo nikým zabráněno, ačkoli žalobkyně podle jejího přesvědčení na obdrženou otázku odpověděla v dostačující míře, bylo jí oznámeno, že z didaktiky zkoušku nesložila. Jelikož cítila nespravedlnost, navštívila po zkoušce i proděkanku paní PhDr. Janu Vaňkovou s ústní stížností. Žádné rady se jí však nedostalo a bylo jí doporučeno, aby volila smířčí cestu. Proto celý následující rok uplatňovala německý jazyk v praxi v zaměstnání u české pobočky německé firmy a v rámci příprav na státní závěrečnou zkoušku se zúčastnila i třídního opakovacího kurzu na katedře německého jazyka. Následně se dostavila k třetímu pokusu státní závěrečné zkoušky. Část německá literatura absolvovala u tříčlenné zkušební komise ve složení Prof. Dr. Habil. Silke Mehnert, Mgr. Julia Wittmann, B.A. a Mgr. Martin Šíp úspěšně. Část didaktika absolvovala u totožné zkušební komise rovněž úspěšně. Zkoušku z jazykovědy u zkušební komise ve složení Mgr. Hana Menclová, prof. PhDr. Věra Hoppnerová, DrSc., PhDr. Jarmila Wagnerová, CSc. absolvovala rovněž s dobrým pocitem. Načež následovala porada zkušební komise, po níž jí bylo oznámeno, že státní závěrečnou zkoušku opět úspěšně nesložila. Na některých členech zkušební komise bylo evidentně vidět, že se od tohoto jejího výroku distancují. Ale nejspíše vzhledem k ovzduší, které na katedře panuje, nemohou nic dělat. Následně žalobkyně hledala radu a pomoc u proděkana pro studijní a pedagogickou činnost fakulty pedagogické Doc. Ladislava Čepičky, Ph.D., který jí sice přijal, nicméně jí sdělil, že s tím nemůže nic dělat. Žalobkyně si dovoluje rovněž vyjádřit k organizaci státních závěrečných zkoušek. V čl. 50 studijního a zkušebního řádu Západočeské univerzity v Plzni je uvedeno, že zkušební komise musí být minimálně pětičlenná, ale usnášeníschopná je při přítomnosti jejích tří členů. To v praxi znamená, že je komise ustanovená pětičlenná, ale samotné zkoušky se již účastní vždy pouze tři její členové. Takovouto zkušenost s počtem zkoušejících má žalobkyně z většiny zkoušek na Pedagogické fakultě ZČU. Z toho lze usuzovat, že omezení počtu zkoušejících na tři není náhodné, například pro nemoc nebo vážný důvod nepřítomnosti některého ze členů zkušební komise. Tato zavedená praxe je dle názoru žalobkyně v rozporu s původním záměrem zkušebního řádu zajistit maximální spravedlnost průběhu zkoušky. Takto však může být rozhodnutí o výsledku zkoušky výhradně v rukou jedné osoby. Například jsou-li dva

zkoušející pro uznání státní závěrečné zkoušky a předseda zkušební komise je proti, má totiž dva hlasy, dojde k rovnosti hlasů a v tomto případě rozhoduje předseda komise. Tato zavedená praxe jde proti požadavku na zajištění maximální transparentnosti a spravedlivosti zkoušek. Přitom na jiných fakultách je zkušební komise dokonce čtrnáctičlenná. Na některých vysokých školách se provádí dokonce videozáznam z průběhu závěrečných zkoušek. S ohledem na shora uvedené skutečnosti má žalobkyně za to, že jí ze strany žalované nebyla dána stejná, rovná možnost úspěšně dokončit studia na katedře německého jazyka v navazujícím magisterském studiu jako studujícím na této katedře i v bakalářském studiu. Tuto rovnost by měla zajištěnou pouze tehdy, pokud by mohla v navazujícím magisterském studiu studovat pouze obor „Učitelství pro střední školy - český jazyk“. To jí bohužel v rozporu se zákonem o vysokých školách fakulta neumožnila.

VIII.

Vyjádření účastníků při jednání.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalovaná k poslední replice žalobkyně uvedla, že to zda se jedná nebo nejedná o navazující magisterský studijní program je dáno akreditací, nikoliv tím, zda je v nabídce fakulty totožný bakalářský studijní program ve svém zaměření. K tomu, aby uchazeč byl přijat do navazujících magisterského studijního programu, je potřeba, aby předtím úspěšně absolvoval bakalářské studium. Čili tam je návaznost na bakalářské studium, ne v tom, zda student absolvoval věcně stejně zaměřené studium. To vyplývá i z ustanovení vysokoškolského zákona, kde fakulta může stanovit jako podmínku přijímacího řízení to, že uchazeč absolvoval bakalářské studium obdobného zaměření. Tím, že je umožněno, aby absolventi bakalářských studijních programů mohli přestupovat do magisterských studií bez ohledu na to, aby museli absolvovat podobný věcně zaměřený studijní program. Je to dáno proto, aby studenti mohli přestupovat ze studijního programu do jiného věcně zaměřeného, ale aby mohli přestupovat i z jedné fakulty do druhé, potažmo z jedné univerzity na jinou. V důvodové zprávě k zákonu o vysokých školách konkrétně § 44, který upravuje bakalářské studium, je uvedeno: „*Bakalářské studijní programy nelze chápat výlučně jako první etapu magisterských studijních programů. I když vzájemná prostupnost a návaznost je žádoucí. Navrhovaná úprava umožňuje koncipovat široké spektrum bakalářských studijních programů od zcela samostatných, až po úzce spojené s magisterskými studijními programy*“. Nelze tedy dovozovat, že by automaticky vysoká škola měla zajišťovat studentovi možnost studovat od bakalářského studia po magisterské navazující, až potažmo po doktorské studium v jednom zaměření. Tvorba studijních programů patří do samosprávy vysoké školy. Pokud si v tomto případě pedagogická fakulta zvolila takto navržený studijní program, bylo to v její samosprávné kompetenci a akreditační komise to schválila. Je věcí daného uchazeče, zda se bude hlásit do konkrétního studijního programu s tím, že musí zvážit samozřejmě podmínky přijímacího řízení a pokud je mu umožněno, že se může přihlásit do studijního programu, který není obsahově totožný, pak musí zvážit, zda budou jeho znalosti a jeho schopnosti takové, aby mohl navazující magisterské úspěšně absolvovat. Bakalářský studijní program se od magisterského studijního programu liší. Bakalářský je více zaměřen na praktickou stránku věci, magisterský více na teoretickou, doktorský více na vědeckou, čili úroveň absolventa podle znalostí, schopností těch jednotlivých studijních programů, potažmo i toho studenta je odlišná a nelze tedy dovozovat, že pokud absolvent bakalářského studijního programu

studoval něco odlišného, že na něj budou kladeny menší nároky, protože on jednou bude absolvent magisterského studijního programu a tam už se očekává určitá míra jeho znalostí. Vysokoškolské studium celkově je odlišné od středoškolského, je tam kladen velký důraz na odpovědnost každého studenta. Student si může v rámci studia volit velké spektrum předmětů, může tím určovat svoji specializaci. Žalobkyni to bylo umožněno. Mohla si volit předměty povinně volitelné z německého jazyka, což částečně činila. Ne úplně v plném rozsahu. V rámci vysokoškolského studia nelze, aby všechna látka byla vyložena. Je předpokládáno velké množství samostudia. Pokud žalobkyně uvádí, že absolventi bakalářského studijního programu v zaměření český jazyk byli znevýhodněni od studentů, kteří studovali německý jazyk, bylo jen na jejich zvážení zahájení studia. Stejně tak mohli být i ti studenti, kteří studovali předtím německý jazyk v bakalářském oboru, řekněme určitým způsobem znevýhodněni, protože třeba zase nestudovali český jazyk. To bylo stejně tak na jejich uvážení. V rámci předcházejícího vyjádření žalovaná rozepsala podrobně, v rámci jakých předmětů byla každá jednotlivá zkouška, resp. zadání probrána, co se týče složení, tak složení zkoušejících, tak všichni byli jmenováni v souladu s pravidly pedagogické fakulty, jmenováni vědeckou radou, resp. schválení, skutečnost, že určitý učitelé nevyučují ten konkrétní předmět, neznámá, že by ho nebyli znali. Dále co se týče námitek žalobkyně týkajících se přístupu jednotlivých pedagogů. Ono je velice těžké popírat, prokázat negativní skutečnost, čili to, že se to nestalo. Žalovaná má k dispozici vyjádření paní děkanky i paní vedoucí katedry německého jazyka, které toto kategoricky odmítají a žalovaná nevidí důvod, aby tyto pedagogy měly nějakým způsobem přistupovat jinak ke studentům, kteří předtím studovali v jiném studijním programu, nikoliv německý jazyk a český jazyk. Ani žalobkyně v průběhu svého studia žádným způsobem nenamítala a sama uvádí, že prospívala řekněme průměrným prospěchem. Pokud by jednotliví pedagogové byli proti žalobkyni nějakým způsobem zaměření, nejspíše by to studium takto neprošla. A co se týče námitek, že jí nechali jakoby procházet studiem až do státní závěrečné zkoušky, státní závěrečná zkouška je v podstatě jeden ze zásadních okamžiků studia. Student může úspěšně procházet studiem po celé dva roky, ale nelze požadovat, aby pokud splní dva roky úspěšně, aby učitelé nějakým způsobem přivírali oči poté u státní závěrečné zkoušky. To je vyvrcholení celého studia, vyústění toho studia a student tam má prokázat, že za dva roky se doopravdy něco naučil, a o to větší důraz je na tu zkoušku kladen. Čili nelze dělat ze státní závěrečné zkoušky určitou formální záležitost, právě naopak. Student musí prokázat, že jeho znalosti jsou dostatečné. Z lidského hlediska je smutné, že žalobkyně dva roky úspěšně studovala a těsně před ukončením studia, před úspěšným ukončením studia jí bylo ukončeno studium, ale nelze od toho dovozovat, že by nějakým způsobem jako byla špatně hodnocena, nebo že by státní závěrečná zkouška měla být automaticky úspěšně absolvována, pokud studentka bez nějakých velkých problémů prochází tím studiem, jak se snaží naznačit žalobkyně. K námitce žalobkyně, že komise bývá často pouze tříčlenná, je nezbytné uvést, že může se to stát, ale i to je neustále v souladu se studijním a zkušebním řádem. Sama žalobkyně uvádí, že při druhém termínu, byla u čtyřčlenné zkušební komise.

Žalobkyně dále uvedla, že nejdůležitější stránkou sporu mezi žalobkyní a žalovanou je především výklad ustanovení vysokoškolského zákona, které popisuje magisterský studijní program jako navazující ve vztahu k bakalářskému studijnímu programu. Samozřejmě to tak může snad platit, pokud samozřejmě toto měl zákonodárce na mysli. Nicméně bych v tom byl jenom malý smysl, pokud by magisterské studium mělo být takto doširoka otevřeno, protože to by pak samozřejmě znamenalo, že na toto studium budou nastupovat studenti, kteří by

mohli zatížit studium, zatížit učitele tím, že vlastně přechází a zatím jakoby příslušný obor v podstatě nestudovali, možná že se zabývali samostudiem toho oboru, ale v podstatě nejsou připraveni předchozími pedagogy na to, aby mohli poměrně, nikoli snadno, ale kontinuálně zvládat do magisterské studium. Takže výklad zastávaný žalovanou se zdá žalobkyni poměrně dost extenzivní. I žalobkyně se připravovala v rámci pedagogické fakulty na pokračování v dalším oboru v rámci pedagogické fakulty, takže by očekávala, že studijní magisterské programy vysoká škola bude připravovat a tvořit především s ohledem na své studenty, kteří se učí na bakalářském studiu, nikoliv se zaměřením třeba na potencionální studenty z lékařských fakult nebo z jiných vysokých škol. Žalobkyně si byla samozřejmě vědoma, že přichází na magisterské studium s určitým handicapem, protože neměla v rámci povinných předmětů zároveň také němčinu. Ale ona to nepodceňovala. Samozřejmě to je její subjektivní tvrzení, které se nedá prokázat a není ani samo přezkoumatelné, ale studium nepodcenila, po neúspěších ve zkouškách se připravovala na další a v podstatě studovala 4 roky. Žalobkyně ví, že není možné přezkoumávat to, jak zkoušející hodnotili při zkoušce žalobkyni, ale je přinejmenším divné, že se nepodařilo, byť žalobkyně měla takový zájem, věnovala tomu takové úsilí, že se jí nepodařilo úspěšně složit zkoušky. A zase byť to tedy zavání tendenčním tvrzením, zase jenom u některé komise, kde byly konkrétní osoby, konkrétní učitelé. Žalobkyně samozřejmě nepředpokládá, že by automaticky měla u těchto státních závěrečných zkoušek uspět, ale pokud pedagogickou fakultu studovala už od bakalářského studia v podstatě více než 5 let, tak se dá předpokládat, že toto je účel vysoké školy, že učitelé budou znát studenta a budou se snažit ho podpořit k tomu, aby úspěšně dokončil své studium. Žalobkyně považujeme za velmi politováníhodné, že žalovaná přistoupila k žalobkyni poměrně dost nesmlouvavě.

IX.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Nejprve je nezbytné uvést, že podle § 46 odst. 1 zákona o vysokých školách magisterský studijní program je zaměřen na získání teoretických poznatků založených na soudobém stavu vědeckého poznání, výzkumu a vývoje, na zvládnutí jejich aplikace a na rozvinutí schopností k tvůrčí činnosti; v oblasti umění je zaměřen na náročnou uměleckou přípravu a rozvíjení talentu. Podle § 46 odst. 2 téhož zákona pak magisterský studijní program navazuje na bakalářský studijní program; standardní doba tohoto studia je nejméně jeden a nejvýše tři roky. V případech, kdy to vyžaduje charakter studijního programu, může být udělena akreditace magisterskému studijnímu programu, který nenavazuje na bakalářský studijní program; v tomto případě je standardní doba studia nejméně čtyři a nejvýše šest roků. Na základě ustanovení 45 odst. 1 zákona o vysokých školách je bakalářský studijní program zaměřen na přípravu k výkonu povolání a ke studiu v magisterském studijním programu. V bakalářském studijním programu se bezprostředně využívají soudobé poznatky a metody; obsahuje též v potřebném rozsahu teoretické poznatky.

Zákon výslovně stanoví, že magisterský studijní program navazuje na bakalářský studijní program. Bakalářský studijní program je zaměřen na přípravu ke studiu

v magisterském studijním programu. Z této vzájemné posloupnosti bakalářského a magisterského studia, kdy současně na rozdíl od bakalářského studijního programu je magisterský studijní program zaměřen na získání teoretických poznatků založených na soudobém stavu vědeckého poznání, výzkumu a vývoje, na zvládnutí jejich aplikace a na rozvinutí schopností k tvůrčí činnosti, vyplývá, že zvládnutí učiva probíraného v bakalářském studijním programu je nezbytné pro zvládnutí oboru magisterského. Bez znalosti „základu“, získaného v rámci bakalářského studijního programu, není možné zvládnout „nadstavbu“ v podobě magisterského studijního programu.

Jak vyplývá z Přihlášky žalobkyně ke studiu na vysoké škole pro akademický rok 2010/2011, přihlásila se žalobkyně ke studiu studijního programu „N7504 – Učitelství pro střední školy“, studijní obor „ČJ-NJ“.

Pokud by žalobkyně úspěšně studium zakončila, získala by oprávnění vyučovat na jakékoli střední škole v České republice, jak jazyk český, tak jazyk německý.

V nyní souzené věci získání vysokoškolského titulu osvědčuje znalost českého i německého jazyka na úrovni magisterské, pro kterou je, jak uvedeno shora, nezbytné zvládnutí úrovně bakalářské. Úkolem státní zkoušky je pak ověřit, zda ten který student takovými znalostmi disponuje. Z tohoto důvodu není možné přistoupit na argumentaci žalobkyně, podle které by znalost učiva probíraného v bakalářském studiu nebyla nezbytná u studentů, kteří neabsolvovali bakalářský studijní program německého jazyka, na rozdíl od těch, kteří jej absolvovali. Stejně tak nelze shledat důvodnými námitky žalobkyně o tom, že by při státní zkoušce nebylo možné ověřovat znalost učiva probíraného v rámci bakalářského studijního programu, resp. „do seznamu otázek zařadit i okruhy, které byly probírány v bakalářském studijním programu“.

Rozhodne-li se student podstoupit studium v magisterském studijním programu, aniž by před tím v příslušném studijním oboru úspěšně absolvoval bakalářský studijní program, je pouze a jen na něm, aby si za účelem úspěšného zvládnutí studia v magisterském studijním oboru osvojil veškeré znalosti potřebné pro zvládnutí bakalářského studijního programu. Pokud se žalobkyně nesprávně domnívala, že takovými znalostmi německého jazyka disponovat nemusí, je logické, že se mohla oproti studentům, kteří z důvodu úspěšného zakončení studia v bakalářském studijním programu takovými znalostmi německého jazyka disponovali, subjektivně diskriminovaná. Toliko tedy k velice obecně formulované námitce žalobkyně o jakémsi „zvýhodňování studentů a porušení etického kodexu akademického pracovníka“. V čem konkrétně tvrzené „zvýhodňování“ mělo spočívat, žalobkyně neuvedla, nebylo tudíž možné ověřit, že právě toto tvrzené „zvýhodňování“ mělo za následek neúspěch žalobkyně u státní zkoušky.

Pokud jde o námitku žalobkyně o tom, že „z německé jazykovědy katedra německého jazyka připravila celkem 26 otázek, z nichž pouze 2 otázky byly pedagogy pedagogické fakulty probírány se studenty magisterského programu“, je krom shora uvedeného vhodné zaprvé uvést, že, jak vyplývá z fotokopie indexu žalobkyně, absolvovala žalobkyně „seminář německé lingvistiky“ a dále předmět „lingvistika mluvené němčiny“. Není tudíž zřejmé, proč by neměla mít znalosti z německé jazykovědy. Zadruhé, nelze z ničeho dovodit, že by při státní zkoušce bylo možné ověřovat pouze a jen znalost toho, co bylo „pedagogy se studenty

probíráno“, nikoli tedy to zda student v předmětném studijním oboru, zde německém jazyce, „*získal teoretické poznatky založené na soudobém stavu vědeckého poznání, výzkumu a vývoje, na zvládnutí jejich aplikace a na rozvinutí schopností k tvůrčí činnosti*“. K prokázání těchto znalostí totiž tradičně nepostačuje navštěvování seminářů a přednášek, nýbrž je nezbytné samostudium především odborné literatury a skript. Zatřetí, v zápisu o státní závěrečné zkoušce magisterského studia jsou uvedeny otázky, které byly žalobkyni při jednotlivých pokusech o úspěšné vykonání státní zkoušky položeny, avšak žalobkyně v žalobě neuvedla, proč právě ta či ona otázka jí neměla být položena. Obecné tvrzení žalobkyně o tom, že pouze „*2 otázky byly pedagogy pedagogické fakulty probírány se studenty magisterského programu*“, nevypovídá nic o tom, zda žalobkyni byly skutečně položeny otázky, na něž žalobkyně objektivně nemohla znát odpovědi.

Skutečnosti, zda byl „*studijní program sestaven výhradně pro studenty, kteří již na katedře německého jazyka pedagogické fakulty studovali v bakalářském studijním programu*“ či že žalobkyni „*není znám jediný případ, ve kterém by student, který se přihlásil v magisterském studijním programu nově na katedru německého jazyka, tento studijní program dokončil*“, nevypovídají nic o tom, zda žalobkyně při státní zkoušce osvědčila nebo neosvědčila, že v oboru německého jazyka „*získala teoretické poznatky založené na soudobém stavu vědeckého poznání, výzkumu a vývoje, na zvládnutí jejich aplikace a na rozvinutí schopností k tvůrčí činnosti*“.

Pokud jde o další námitky žalobkyně, uplatněné teprve po lhůtě pro podání žaloby, je vhodné uvést, že student nemá právní nárok na to, aby vysoká škola požádala o akreditaci pro magisterský studijní program odpovídající studovanému bakalářskému studijnímu oboru. Rozhodne-li se student absolvovat odlišný magisterský studijní program, musí při státní zkoušce osvědčit znalost, v daném případě obou jazyků. Skutečnost, že student splnil veškeré požadavky k tomu, aby byl připuštěn ke státní zkoušce, nezakládá právní nárok na její úspěšné vykonání. O tom zda student získal či nezískal „*teoretické poznatky založené na soudobém stavu vědeckého poznání, výzkumu a vývoje, na zvládnutí jejich aplikace a na rozvinutí schopností k tvůrčí činnosti*“ nevypovídá nic skutečnost, že student v rámci studia „*chodil na doučování*“ či získal zaměstnání „*v oboru*“. Pro výsledek státní zkoušky není podstatný ani pocit, který má student z vykonané zkoušky, nýbrž hodnocení ze strany zkušební komise. Stejně tak není podstatné, zda bylo na zkoušejících vidět, že „*se od výroku jednoho ze zkoušejících distancují*“, podstatným je zda se s celkovým hodnocením výsledku zkoušky ztotožňují či nikoli. V případě žalobkyně jsou zápisy o státní závěrečné zkoušce magisterského studia vždy bez jakýchkoli výhrad podepsány všemi členy zkušební komise, tj. dne 6.6.2013, 5.9.2013, 6.6.2014 vždy sedmi osobami.

X.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

XI.

Odůvodnění neprovedení důkazů.

Soud neprovedl žádný z dalších žalobkyní a žalovanou navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

XII.
Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 9. února 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová